

Budapest, 1878.

15. szám.

Április 11.

Megjelenik minden csütörtökön. — Előfizetési ár: egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyed évre 1 frt. — Hirdetések ára: 4 hasábos petit sor 8 kr. Az előfizetési pénzeket a Szent-István-Társulat igazgatóságához, a kéziratokat a lapszerkesztőséghez (Lövész-utca 11. sz.) kérjük küldeni.

A protestansok türelme.

(Cs. J.) Évszázadok óta küzdöttek tollal, szóval a protestansok a vallási tolerancia mellett, s ha régi vita-irataikat olvassuk, melyekben a kathol. vallási buzgalom ellen annyi tüzzel s lelkesedéssel keltek ki, önkénytelenül is azon gondolat merül fel elménkben, hogy ezen ellenzék, ha egyszer kormányra kerül, a tettek mezején mily elletébe jön fennen hirdetett nyilatkozataival.

Ez ellenzék ma a kormányon van, roppant tevékenységet fejt ki, s kigöngyöltíti tetteinek egész térképét előttünk s így csak egy pillantásunba kerül, hogy lássuk, vajjon volt kedvezés eszméjük, a vallási tolerancia mennyire lőn megvalósítva.

Legjobban jellemzi eljárásukat az, hogy aki cikünk feliratára tekint, az egymást kölcsönösen felidéző ellentétes eszmék szabálya szerint azonnal azon kérdést teszi magának: vajjon a porosz üldözésekről, vagy az oroszoknak a katolikusok iránti bánásmódjáról avagy talán a mi protestans szellemű viszonyainkról kívánunk szólni? De mivel mindez régi, köztudomásu dolog, s a protestansok bő tárgyat nyújtanak vallási türelmök méltatására, tekintsük csak a skót protestansok magatartását szemben az ottan keletkező katolikus hierarchiával.

A skót protestansok rémülettel vannak eltelve a kath. egyház gyors terjeszkedése miatt, már-már a protestantismus enyészését látják hazájokban s ennek okát nem vallástanuk tarthatatlanságában, s a kathol. tan mindenkit meggyőző igazságában keresik, hanem egyedül a térítők buzgalomában. És ezzel szemben talán ők

is hasonló lelkes térítőkről gondoskodnak? Nem, hanem gyüleseznek és tömegesen az erőhatalmat hívják fel, hogy vessen gátat Róma terjeszkedése ellen. — A szellemi hatalom ellenében erőszakkal akarnak diadalmaskodni! De amint nem bírják Lengyelországban erőszakkal kiirtani a katholicismust, épen oly kevésé tarthatja fel azt győzelmi útjában Skócia karhatalma. Az ütött lárma csak a kath. vallás iránti érdeket kelti fel, s az emberek érzéke az igazság iránt visszatér. Az apák bűnét az unokák jóvá tenni sietnek. Mi van ebben rossz, vagy gáncsolni való? Nem volt-e Skóthon századokon át az igaz vallás buzgó híve, s ha most ismét a régi taut vallja meggyőződésének, ez ellen épen a vallás- és lelkesmereti szabadság szóvivőiként szereplő protestansoknak lehet legkevésbé felszólalni.

Főképen most mily jogos panaszszal léphetnek fel? Hogy hat püspök fogja ezentul az apostoli vicariusokat helyettesíteni, hisz ezzel még magában egy protestans sem tér a kath. hitre, s a püspöki elnevezés s fokozat ellen mi kifogás tétethetik akkor, midőn köztök a papi névre sem illetékesek püspököknek hivattak?

De nem az elnevezés nyugtalanítja őket, hanem az, hogy ismerve a kath. hierarchiában rejlő hatalmat, s látva az Angolországban huszonöt év óta működő hason szervezet vívmányait, nem kételkedhetnek a skót kath. egyház teljes diadalában.

Azonban nekünk katolikusoknak ez csak örömmünkre szolgálhat, mi hitsorsosok, testvérek az egész világon elterjedve nem lehetünk egymás sorsa iránt közönyösek, s míg az üldözöttek szenvedéseit megkönyezzük, a győztesek örömeiben is illő, hogy részt vegyünk.

Hadd dühöngjön a tehetetlenségében kétségbeeső
eretnekség, hisz míg egyfelől még ostort forgat szegény
testvéreink feje fölött, nyugaton már nem tehet egyebet,
mint diadalkocsink elé dobva magát, saját testével egy
pillanattal fentartani a menetet.

A türelem szava ki van törülve a protestansok szótá-
rából, de mi türjünk, hatalmasabb kéz működik ugyanis
sorsunk intézésében, s az a kéz, tudjuk, a protestantis-
mus nevét is ki fogja törölni egykor a vallás jegyzékéről.

A nagy Leók.

Óda ápril 11-én

Szent Atyánk, XIII. Leo névünnepén.

Egy hős oroszlán Jüda szent neméből
Volt szép Sionnak Isten-jegyese,
Fejét királyiá vérbibor kené föl;
S habár a kígyó sarkán rá lese:
Nem ejtheté meg a Bárány-Oroszlánt,
De győze Ó, mint nap gyöz párafoszlanyt!

A győztes arszlán trónján fent uralgva
Nem hagyható árván menyasszonyát.
Nem türheté, hogy szende szellemakla
Remegje farkas szörnyek isszonyát!
Lángzó lehével gyújta több oroszlánt:
S üzék a farkast, mint nap párafoszlanyt.

Igy gyöz Leó a Nagy! büvös szavára
Megreng Etel, az Isten ostora;
Ha nincs ez Arszlán, rom lesz Róma vára,
Midön reá tört száz nép ostroma.
Ébredj sirodból, honmentő Oroszlán!
Az orvhadat igéddel ostorozván.

S Te nyájas Arszlán! szádból méz szívárgott¹⁾
Mit égi Sámsonként lelt a malaszt,
Édes zenéden a szív mennybe vágyott
S ha döng a kar: bünt, szenvedélyt szalaszt.
Ah verd a lantot, zengzetes Oroszlán:
Szívmilliókat összhanggá sorozván.

S Te más Oroszlán!²⁾ ihletett erővel
Ki alkotád a legszebb koronát,
S Károlylyal a szent őrjás hadverővel
Jogart s tiárát hü friggé fonád;
Müved dicső, — koralkotó Oroszlán!
Egy hitre épült állam s békekormány.

A szív is arszlán! gyöz szeretetével
A legvadabbon: az emberszíven!
Igy gyöz Leó³⁾ s Angolhon vadja lépdél
Elébe dús Péter-fillérivel.
Ily háladijt nyert a szelid oroszlán
Barbár hazára szellemkincset osztván.

¹⁾ II. Leo, az egyh. zene nemesítője. 683. — ²⁾ III. Leo, ki Nagy Károlyt császárrá koronázá 800. decz. 25. — ³⁾ IV. Leo, kinek Aethelwulf angol király s fia N. Alfréd az első Péter-fillérekhez hozá 851.

Honunkra tör Henrik, mint bérczi medve,
De jö Leó,¹⁾ döng tiltó jösszava,
S a zsarnok elfut, Belántól veretve,
Mint napsugártól fut a tél hava.
Te löl hazánk nemtője szent Oroszlán!
Sugáridon a honvész szétozolván.

Látá Leó²⁾ a Bárány tünde várát,
S csodás remek kél: Péter temploma!
S mert égi diszszel körzé a tiárát:
Lön Róma: földi menny, a szép hona!
S ily szent remekmüd' gátlá, — szép Oroszlán!
Némethon átka, a nyers tévelyorkán!?

S jött végre ő, a lángszemű Oroszlán³⁾,
Ki áthatá a titkos rémhelyet,
Hol bünkohán, trónt oltárt ostromolván,
Az éji had szit pártütő hevet;
Hajh hasztalan dörgél, látnok Oroszlán!
Sok trón vakult! s vakandok lön a kormány!

Igy tündökölt tizenkét nagy Leóban:
Arszlán erővel széráf buzgalom,
Lángész, szelid báj s lent mi nagy, mi jó van
S miért füzért nyujt fent a dicshalom;
Alattatok, tizenkét szent Oroszlán
Az égre tört had: kába törpe foszlány!

Ily nagy elődök, ily sok hős oroszlán
Lebeg Atyánkon, új Leónk fölött!
Hadd jöjjenek, kik szent jogát orozván
Védelmi harcra ingerlék föl Ót!
A Nagy Leók küzdenek Veled Oroszlán!
S erényeikből száll Reád borostyán!!

Rosty Kálmán S. J.

Az unokaöcs.

Elbeszélés.

(Németből szabadon.)

(Vége.)

»Isten hozta, kedves sógor, Isten hozta!« mondá az orvosnak barátságos kis neje s a jövevényt megölelé.

»Jó reggelt, jó reggelt!« — hangzott egy csinos tizenkét éves leányka s egy nyolcz éves fiu ajkairól.

Mind a ketten kezét fogtak a sógorral, a fiu ujjongva mondá: »Meg van fogva, ugy-e majd elmegyünk koresolyázni? a leányka engedte magát megcsókolni s így szólt: »Hogy megnőtöttél!«

Ekkor egy mellékajtó nyílt meg s egy tálcza kávé edényvel egy fiatal szép lány lépett be. Albert meglepetve nézett rá, mert előtte állott elevenen s való-ságban álmainak képe.

»A legidősebb gyermekünk,« mondá dr. Molnár, »s egyuttal házunk jötevő szelleme, ki gondoskodik arról, hogy minden ugy menjen, mintha zsinóron rángatnák. Az anya most már megnyugodhatik!«

¹⁾ IX. Leo III. Henrik császár ellen 1051. — ²⁾ X. Leo a reformatio első elítélője. — ³⁾ XII. Leo, a titkos társulatok veszélyeire figyelemztetvén Európát. 1825. Bulla: »Ecclesiam a J. Christo.«

»Igen«, szolt nevetve Molnárné, »két év óta vagyok már nyugalomban.«

Ugy látszott, mintha Albert a mondottakból semmit sem hallana. Szemei a szép leányon függtek, ki most kávé-töltögetett a csészékbe s mindegyikbe anynyi cukrot és tejszint adott, amennyi kinek-kinek tetszett, neki pedig csészéje mellé tette a tejszint s a cukortartót, azon barátságos fölhívással, hogy csak vegyen magának.

Ismét hallá Albert ama bájos hangot, mely ajtaja elől elűzte a kisebbeket, ne hogy őt zavarják. Az ifju oly boldognak érzé magát, mint még soha; ámde a szép leány megjelenése őt annyira megzavarta, hogy egy szót sem tudott szólni. Háromszor is megtöltötte csészéjét, mert nem bátorkodott az ő kínálását visszautasítani, hatalmasan evett a süteményből mit ánya eléje rakott, s közbe boszankodott »átkozott ostobaság«-án, mely őt akadályozta, hogy a hölgyekkel szemben elfogulatlanul társalogjon.

Molnár — úgy látszik — szívébe látott az ifjunak. Furfangos mosolylyal tekintett reá ugy oldalról és midőn a reggelinek vége volt, ingerkedve mondá vendégének: »No, sógor, mindegyiküinktől kaptál üdvözlő-csökötet, csak Ilkánktól nem. Üdvözlőjétek hát egymást, mint rokonok.«

»De atyám!« — suttogá Ilka elpirulva s szemeit lesüté.

Albert, ki Molnár mellett állott, egy lépést hátrált. »Az Isten szerelméért!« sohajtá a legnagyobb zavarban s alig hallhatóan.

De Molnár, aki igen szeretett ingerkedni, Albertet előre tolta, úgy hogy más nem tehetett, minthogy szép hugát megcsókolja.

Most már túl volt a Rubiconon; Albert beszélni kezdte. Elmondta nekik szülei legszivesebb üdvözlőit, hogy utközben derekasan átfázott s végre mély álomba merült, s biztosítá őket, hogy százszor több bajjal járó utazásnak is szives örömet alávethné magát, csak hogy ily drága, ily kedves rokonokhoz juthasson.

»Igen örülök rajta, Albrecht; remélem, hogy megszereted Magyarországot«, viszonzá az orvos.

»Irigylem utazásodat, ha mindjárt hideg volt is. Egyébiránt mi már harmadikán vártunk téged«, jegyzé meg Juliska, a legfiatalabb hugoeska.

»Haza menet engem is magaddal kell ám vinned«, kiáltá a vidám fiu.

»Rá érsz még Janesi«, — mosolygott anyja a fiu felé — a bácsi legalább is két évig itt marad.«

Albert nem kevésbé bámult e szavak hallatára. De Molnárné folytatá: »Én csak a te nagyságodat csodálom, három, négy évvel látszol idősebbnek, mint amennyi vagy. De ez természetes, hisz atyád majdnem óriás —«

»Ne gúnyolódjék néném, apám kisebb mint én.«

»Micsoda? — kiáltá fel Molnár. — Persze, hogy van már tizenhat esztendeje, hogy atyádat nem láttam, de annyira talán még sem hagyott cserben emlékező tehetségem!«

Albert nevetve kijelenté, hogy a bácsi csalatkozik. »Csak jöjjön el velem Pozsonyba, meggyőződhetik róla, hogy igazat mondottam-e vagy nem. Hisz ugy is

már évek óta tartozik egy látogatással, apám volt itt utoljára.«

»Mi, hát Pozsonyban van atyád, Albrecht?« — kérde az orvos szemmeresztve.

»Persze, hát hol volna máshol ilyen kemény télen? — Kiterjedt összeköttetései folytán mindig van dolga, kivált mióta négy év előtt a nagy gyárat is megvettük.«

»Erről még semmit sem hallottam!«

»Én ugy hiszem, hogy apám nem sokára a vétel után mindezt megírta.«

»Nem az. Apád levelei különben is igen rövidek. Azt hiszem szivesebben adna száz font sterlinget, mintsem egy hosszú levelet írta. Még akkor is, mikor engem megkérdezett, hogy magamhoz vennelek-e két évre, hogy a magyar étellel megismerkedjél, csak igen röviden írt.«

»Magyar élet, sterling, röviden írt?« ismételé Albert. »Meg nem foghatom, hisz Magyarországon születtem, itt is neveltek —«

»Szerelmes Megváltóm! — kiáltá Molnár s székeben elterült, — de hát kicsoda az ur?«

Albert azt hitte, hogy az orvos megbolondult, és ijedten tekintett körül. Csak midőn a doktorné a kérdést ismételte, viszonzá nyugodtan:

»Én Takács Albert vagyok Pozsonyból, unokahugának gyermeke!«

»Takács — Pozsonyból — az unokahugom fia! Ébren vagyok-e vagy álmodom? — Én névleg ismerek bizonyos Takács Imre kereskedő urat Pozsonyban.«

»Ez az én atyám — mondá Albert. — És ön csak névleg ismeri őt?«

Csak ugy! Egyébiránt nekem nincs is unokahugom, ki Pozsonyban volna férjnél, hanem a sógorom fiát várom Londonból, feleségem ugyanis angol születésű. Már tegnapelőtt itt kellett volna lennie Albrecht öcsémnek.«

»Én Istenem! Hát nem Óvárott vagyok-e én Molnár Frigyes orvos urnál? Mindjárt megérkezésemkor hallottam, hogy Molnár orvos ur már várt engem!«

Az orvos harsogó kacajra fakadt, az orvosné nevetett, a legidősebb leány zsebkendőjét ajkaira szoritva kisurrant a szobából, a két fiatalabb gyermek pedig hangosan ujjongott.

A házi ur végre összeszedte magát, és nevetve mondá: »Hát ön persze azt hitte, hogy Óvárott van, mikor kiszállott?«

»Hát hol máshol?« felelé Albert.

»Barátom, ön nagyban tévedett. Éjjeli tizenkét és egy óra között ér a gyorsposta Óvárra. Négy és öt óra között pedig Győrbe. — Ön Győrről van Molnár Károly orvosnál. Az óvári Molnár orvos, önnek nagybátyja, iskolatársam volt s az ő emlegetése folytán ismerem én önt és szülőit.«

»Ugy én álmostáska voltam — bocsásson meg ön uram s kegyed, asszonyom. Azonnal távozom«, mondá Albert.

»Hohó, Takács ur! Ily hidegben nem esik ám jó séta Óvárra. Holnap reggel ismét erre jön a gyorsposta, hogy Győr, Óvár és Pozsonyon keresztül Bécsbe menjen. Akkor ha kedve tartja elutazhatik, de ma az én vendégem lesz!«

»Maradjon itt, én is tanácsolom«, szólta a barátságos háziasszony, és Albert nem sokat vonakodott.

»De nekem most mennem kell«, mondá az orvos, »mulasson addig az én családommal.«

Mikor az orvos ebédre visszatért, vendége már otthoniasan érezte magát. Albert a kis Juliskával, ki őt tréfiából bácsinak hívta, már játszott négy-kezes darabokat, a kis Janesinak pedig egy várat ígért, melyet még a maga gyermeksege óta tartogatott oda haza. Az orvosnának atyja gyáráról beszélt, hol száznál több munkás talál foglalkozást. A bájos Ilka el-eltűnt, mert ő volt a konyha felügyelője. De valahányszor a szobában megjelent, a társalgásban örömmel és okosan vett részt. — A jól elkészített ebédet a legvidámabb hangulatban költötték el. — Albert elmondta, hogy mindig akart kérdezősködni, hogy hol van a harmadik hugoskájája, s hogy miért hívják unokaöcesét Janesinak, kinek — tudomása szerint — Bandi volt a neve; továbbá azt, hogy őt Albrechtnek szólították, könnyen megboszátható tévedésnek tartotta.

Este a Molnár család vendégestől a kerek asztal körül foglalt helyet s az ifju szorgalmasan segített a karácsonyfára szánt diót és almát aranyozni. Ilka maga készítette süteménykéket hozott s puncsot készített, melynek jó-sága fölötti ítéletét Albert nyilván kimondá. Meglehető sokáig maradtak együtt. Holnap már korán reggel el kellett utaznia, s azért minden háborgatás elkerülése végett most akart ebucszuzni. Molnár beleegyezett.

»Kedves öregem«, mondá az orvosné, midőn férjével magukra maradtak: »azt hiszem, hogy Takács ur ismét el fog jönni. Nekem nagyon megtetszett, jó módú ember lehet az apja!«

»Majdnem milliomos, lelke! Minden tekintetben jó szerenese lenne ilyen szegény leánynak, mint a mi Ilkánk. Ugy látszik Ilkának is megtetszett.«

»Csak jönne hát el ismét, ha olyan gazdag!« — sohajtá Molnárné.

»Ugy hiszem, holnap még utra se kél«, szólta férje s csalfa mosolylyal tévé hozzá: »majd megint elalszik.«

4.

Albert izgatott ugyan, de rózsás hangulatban tért szobájába. Nem tudott elaludni, fölkelte tehát és hosszú levelet irt szülőinek. Három óra volt már, mikor azon szándékkal feküdt le, hogy két óra mulva ismét fölkel.

A jó Takács Albert fölkelte ugyan másnap reggel, csak hogy öt óra helyett már kilencz felé járt az idő, amin ő épen nem boszankodott, s ahelyett, hogy pirult volna, — még nevetett.

Vidám hangulatban ült a Molnár család az ebédlőben — Ilkát kivéve, ki egy kissé roskedvűen hajolt cseszéjére.

Ekkor az ajtó megnyílt s Takács Albert lépett be. Az orvos kezét nyújtá neki. Ilka elpirult, de szép arca örömtől ragyogott.

»Hát megint elaludt, bácsi? — szólta Juliska dévaj mosolylyal.

»Másodszor, és mind a kétszer a legnagyobb szerencémre, haha«, és a legnagyobb zavarral törülgeté arczát zsebkendőjével.

»Annál jobb, jegyzé meg az orvosné, — foglaljon helyet.

Takács a legnagyobb készséggel ült az asztalhoz s épen Ilka mellé. A reggelit vidám csevegés között költötték el, s különösen Ilkával legszívesebben társalgott Takács ur, kinek még ebéd előtt alkalma akadt a kedves házi kisasszonynyal megértetni szíve vonzalmát, mi viszonzásra talált, mert Albert még az nap este megkérte Ilka kezét szüleitől, kik nem utasíták őt vissza, végleges beleegyezésüket nagyon természetesen az Albert szüleinek jóváhagyásától föltételezve.

Albert nem utazott Ovárra. Győrtől várta jó szülei válaszáat levelére, s mint boldog vőlegény csak tiz nap mulva tért haza.

A menyegzőn, melyet a legközelebbi májusban tartottak, mind a két Molnár, a győri is, meg az óvári is jelen volt.

Humoros felköszöntésekben sem volt hiány; a legjobbat azonban Albert testi-lelki barátja, Wehner mondá, tréfásan ecsetelte barátja aluszekonyságát s őt az Isten kegyeltjének nyilvánítá, ki a szó szoros értelmében »álma« által boldogult. Végezetül pedig a jelenlevő ifjaknak azt ajánlá, miszerént ahelyett, hogy Ovárott szállának ki, inkább aludjanak, mert Győr vidékén még több szép leány is van ám, habár nem mind oly kedves is, mint a szép Ilonka!

Á. B.

Virágvásárra.

Szedjétek le a kert
Kora virágait,
Tépjétek le a fák
Fakadó ágait,
Terítsétek be az
Utat szőnyegekkel,
S menjünk Jézus elé
Örömekekkel!...
Jeruzsálem is így
Tett a hajdankorban,
Eléje siettek
Vének, ifjak sorban.
Oh mert szükségünk van,
Hogy Ő hozzánk jöjjön,
Nélküle elveszünk,
E siralomvölgyön!...
Honnét rég elszállott
A szeretet, béke,
Elhagyattatva áll
Az igazság széke.
Ima, vallásosság,
Mind, mind eltűnének,
S csak gúnyolódva szól
Róluk már az ének!...
Szántóföld, szőlőhegy
Régen nem teremnek!...
Oh az Ur kezei
Minket méltán vernek!...
Oh jövel hát hozzánk,
Kit epedve várunk,

S légy nekünk mindenkor
A mi erős várunk!...
Oh hozz jobb időket!...
Ez imánk, sohajunk.
Hadd legyen igazán
Virágvasárnapunk!...

Páskuj Lajos.

TÁRCSA.

A szent őrangyalok látható alakban is megjelenének és társalkodának az emberekkel. *)

Miután az őrangyalok az emberek őrizetére és szolgálatára rendeltettek, azért nem hiányzanak példák azt tanúsítók, hogy Isten rendelése következtében olykor látható alakban is társalkodának az emberekkel. Mellőzvé az ó- és új-szövetség lapjain terjedelmesen előadott, valamint a ker. egyház kezdetén előforduló gyakori angyali jelenéseket: csaknem minden nevezetesebb szentnek életében előfordulnak angyali jelenetek. Angyali jelenéseket láttak szent Dunstán canterburyi érsek Angolországban, szent Gerold toúli püspök Lothringiában; szent Domonkos sorai apát Olaszországban; IX. Leo pápa † 1054.; Gualberti szent János † 1073.; Grandmonti szent István † 1124.; szent Hildegund, schönauai szent Erzsébet; szent Izidor földműves † 1170.; Boldog Matild apátnő; szent Vilmos; cortonai szent Margit; pennafori szent Rajmond; aquinói szent Tamás; szent Domonkos, a dömések rendének szerzője; siennai boldogult Ambrus; cerchisii boldogult Humiliána, szent Ferencz harmadik rendjéből; orosz-lányi szent Ida, cistercita szerzetbeli; brabanti szent Ludgardis, ugyanazon szerzetbeli; szent Bonaventura, Benecius szent Fülöp, torentinói szent Miklós; szent Ivó áldozár; szent Humilitas apátnő; kölni szent Krisztina, boldog Firmann János, szent Lidonia szűz; boldog Kioletta, binascói Veronika, Jusztiniáni szent Lőrincz, bolognai szent Katalin, páli szent Ferencz, Ferréri szent Vincze, római szent Franciska stb. Ilyenemű, angyali jelenések által különösen kitüntetett, mindkét nemű szentek sorát a legújabb időkig lehetne folytatni; azonban rövidség okáért csak az úgy nevezett római szent Franciskának történetét, amint ezt Marinoti kanonok hiteles kútfők nyomán adja elő, szándékozom jelenleg feltüntetni.

Római Franciska az Obláták szerzetének alapítója, mielőtt maga is a szerzetbe lépett volna, mint házas személy, különös ájtatossággal viseltetett evangelista szent János iránt; s azért egyik fiacskáját is a sz. keresztségben ugyanezen szentnek nevével nevezte el. Azonban az igen kedves gyermek kilenczedik éves korában meghalt. A jámbor asszony megnyugodott ugyan az Isten akaratán, de kedves gyermekét folyvást siratta.

Egy évvel halála után a gyermek nagy fényességben jelent meg anyjának. Jól nézett ki, s egészen úgy volt felöltözve, mint mikor élt, csak hogy sokkal szebb vala most. Még egy másik gyermek is állt mellette, aki szépségére nézve felülhaladta őt.

Franciska megijedt ezen látvány miatt, de rettegése csak hamar örömmé változott; midőn ama kedves gyermek közelebb

lépe hozzá s barátságosan köszönté őt. Nagy örömeben kiterjeszté karjait utána, de a tüneményt átölelnie nem sikerült neki azért kérdé, hogy megyen dolga a más világon? Mi az ő foglalatossága s vajjon emlékezetében tartja-e anyját?

»Egyedüli foglalatosságunk, válaszola erre a megdicsőült, abban áll, hogy az isteni jósnak véghetetlen mélységét szemléljük és az örök fenséget kimondhatlan örömmel s lángoló szeretettel magasztaljuk. Az én helyem a második karban van kijelölve, ahol ezen ifjunak, aki nálamnál sokkal szebb, oldala mellett állok. Őt rendelé az Isten a te zarándokságod vezéreül, hogy különös vigasztalásodra legyen, hogy nálad maradjon s folyvást láthatd őt. — Én pedig megjelentem most, hogy Ágnes növéremet is magammal vigyem a mennyekbe, hogy ő is velem együtt örvendezhessen a végtelen örök boldogságban.«

A kellemus gyermek majd egy óráig maradt anyjánál, hajnali szürkülettől kezdve a nap fölkelteig. Azután eltűnt szemei elől. — Növére Ágnes megbetegedék és meghala öt éves korában.

Az angyalnak fényalakja folyvást Franciskánál maradt. Jobbja felől állott mindig, s ha olykor megkísérté szemébe nézni, épen az történt vele, ami történni szokott azzal, ki a napba szeretne nézni. Egyébiránt az angyal szemlélése kiváló örömmel tölté el Franciskát nem csak akkor, midőn csendes kamarácskájában végzé imádságát, hanem a templomban is, sőt az utcán, s ha mások társaságában mulatott is. Ha a jelenlevők közül valaki tisztátalan gondolat vagy illetlen beszéd által hibázott, azonnal mindkét kezével szemérmesen fedé be ábrázatát; s azt szokta volt mondani, hogy az angyal ábrázatában, mint a legtisztább tükörben látja az angyali természetnek magas méltóságát és saját semmiségét és pedig oly világosan, hogy enélkül soha oly tökéletes önismeretre s tudomásra nem juthatott volna. Csak három különféle alkalommal volt neki megengedve az angyalt élesebben szemügyre venni; tudnillik ha imádkozék; ha megkísértetett a gonosz szellemeiktől; vagy ha gyóntató atyjával beszélgetett róla, aki olykor engedelmesség kötelme alatt megparancsolá neki, hogy közelebről írná le mennyei védőjének alakját s egyéb körülményeit.

Ezen angyal nem az ő közönséges angyala vala, hanem egy, számára különösen kirendelt angyal, s oly csodálatos fénytől vala körülvéve, hogy az ő tiszta fényénél éjjel csak úgy, mint világos nappal, képes volt zsolozsmáját imádkozni. Szemeit mindig ég felé irányozva tartá, ábrázatja pedig hasonlita egy kilencz éves gyermekéhez, kezei melle fölött keresztbe vetve és aransárga haja válláról folyt alá. Mi a ruháját illeti, ez hófehér vala s efölött még levitai öltönyt is viselt, mint ezt az aldiakonokok viselni szokták; ez pedig majd fehér vala, mint a hó, majd azurkék, olykor lángszinű, mint a bibor. Lábai sarutlanok valának s mindig igen tiszták, ha mindjárt sáros utcákon járt volna is, Franciskát kísérvén. Ha lelki vezetőjével beszélgetett róla, akkor ábrázatának fénye némileg alább szállott úgy, hogy saját szemével is láthatta őtet; ha pedig megszűnt róla beszélgetni, akkor ismét visszanyeré előbbi fényét. S ha olykor lelkiigazgatójának parancsára kezeit tevő fejére, úgy tetszett neki, mintha mit sem érezne kezei alatt, jöllehet ábrázata szeráfi tüztől lángolt.

Kezdetben, midőn házi foglalatosságai miatt, vagy az emberekkel való társalkodásában némi kellemetlenség érte Franciskát, vagy ha némi hibát elkövetett volna, a mennyei kísérő azonnal eltávozék tőle; s ezáltal mindinkább figyelmessé tétetett hibájának fölismerésére. Ilyenkor bocsánatért esedezett, s azonnal visszanyeré előbbi vidámságát s az angyal új kellemmel jelent meg nála; kezdetben háromszor vagy négyszer is történt ez

*) Mutatvány Munkay Jánosnak: »A szent angyalok története világkormányzati s embergondviselési szempontból« című képekkel illusztrált és sajtó alá adandó 5 kötetes munkájából.

vele. Gyóntató atya bizonyítja, hogy Francziska szenvedéseinek s fájdalomainak enyhítésére, vigasztalására semmi biztosabb eszközt nem találhatott, mintha az ő kedves védangyalára irányoztatá beszédét. Ha a mennyei szellem valami isteni titkot akart vele közölni, megmozgatá szemeit, s ajkait s azután hallotta az igen kellemes hangokat, mint a távolról jövő szózatot.

Férfjének halála után (1437. márczius 21.) Francziska az általa alapított Obláták szerzetébe lépett, s nemsokára főnöknének is választatott. Ekkor elhagyta őt az angyal, aki huszonnégy esztendeig híven szolgált oldala mellett, s az Ur parancsára egy másik főangyal a negyedik osztályból, vagyis az erősségek osztályából lépett az előbbinek helyére. S ezen angyalt egész haláláig látta oldala mellett.

A főangyal egy szép ifju képeben megjelent nála s sokkal szebb vala az elsőnél. Tunikát viselt ez is, mely azonban sokkal diszesebb vala, mint az előbbi angyalé. Ezen angyalnak pusztá megjelenése is elégséges volt az ördögöket a levegőbe üzni és elkergetni. Bal kezében három pálmaágat viselt, mindenikéből három aranyfonál növe ki, melyekből jobb kezével különféle gombolyagot készít s nyakára akasztá. Éjjel-nappal látta szent Francziska az ő angyalát ezen munkával elfoglalva. Az aranyfonalak, a pálma és a gombolyítás tanuságos jelképül szolgálának neki, s azt jelentették, hogy szeretettel igazgassa zárdáját; ezt jelképezé az aranyfonál; a pálma pedig azt példázta neki, hogy erélylyel s bátorsággal kell cselekednie; a fonalak gombolyítása ismét arra figyelmezteté őt, mint főnöknét, hogy erélyesen járjon el minden teendőiben, miszerént az ő vezénylete és példája mellett minden erényben gyarapodhasanak a szerzetes szüzek.

1439. aug. 15-kén látta Francziska, hogy az angyal megváltoztatá eddigi munkáját; egy szovatot állítván föl s az aranyfonalakat, melyeket eddig gombolyította, erősítvén rá, s kellemes hangon, mely a távolról hallatszék jönni, imígy szóla hozzá: »Most egy darab vásznat akarok készíteni, száz rőf hosszút, azután egy másikat hatvan, és egy harmadikat harmincz rőfnyi hosszút.

Francziska halála után észrevehették, mikép teljesedtek az angyal ama szavai. Épen mint az angyal mondotta, élt még Francziska 190 napot; a rőfök száma jelképezé az ő szüzességének, házassági és özvegyi állapotának idejét.

Az angyal szünet nélkül dolgozott, szőtt, ámbár az ördögök nem egyszer meg akarták akadályoztatni munkáját, s csak akkor, ha szerzetes nővéreihez tartott beszédet Francziska, az angyal is pihent és hallgatott. Akkor is szünetelt az angyal, ha Francziska a Confiteort és a boldogs. szent Szüz officiumát imádkozá. Ekkor az angyal is imáadásba mélyedt s fejről egy ragyogó fényoszlop a mennyekbe emelkedni látszék.

Utolsó betegségében a demonok már nem merészelték kísérteni és háborgatni a szentet; az ő angyala pedig mindig fényesebb leve, sokkal fényesebb, mint valaha. Már az utolsó vászon darab is erősen készült. Bámulatos gyorsasággal végzé az angyal e munkáját. A világító oszlop, mely feje fölött lebegett, új fényt nyer, szemei ragyogóbbak, nagy könnyűséggel vezeti arany hajócskáját a fonalak közé. Az arany vászon gyorsan halad befejezése elé.

Francziska haldoklik. Az angyal folyvást s annál gyorsabban dolgozik. Az arany szövet teljesen elkészült. A fényugárzó angyal felhagy munkájával. Meghajtja magát kellemes méltósággal a haldokló előtt, s jelt ad neki, hogy kövesse őtet. Francziska utójára felel gyóntató atyjának kérdéseire, mennyei mosoly ragyog ajkán. Szemei bezáródnak és lelkét az angyalok kísérik a Mindenható színe elé a mennyei boldogságba. 1440. márczius 9-kén.

Az ujkori találmányok előfutárai.

Művelődéstörténelmi vázlat.

Alig van egyetlen fontosabb találmány, mely azonnal készen került volna ki egy ember agyából, hanem majdnem megannyi hosszú előmunkálatok, tanulmányok és kísérletek eredménye, melyekkel sokan egész életökön át foglalkoztak, anélkül hogy fáradozásaiknak gyümölcsét láthatták volna. A világ azonban nem sokat törődik azokkal, kik utat törtek, habár ezeket rendszeren sokkal jobban megilletné a babér, mert nagyobb alkotógenialitással bírnak, mint azon szerencsésebbek, kik az elődeik által kifejett eszméket megvalósítják, s ezért a felfedezés dicsőségének babéraival jutalmaztatnak, melyekben azok nem részesültek, kik számukra a dicsőséghez és meggazdagodáshoz utat törtek. Csak néhány ily feledésbe ment uttörőről fogunk e rövid tárcziczikkben megemlékezni.

Több mint 200 év előtt, 1660-ban egy Clayton nevű angol orvos egy görebbszen szentet bontott fel elemeire s alkatrészei között, melyeket ily módon nyert, olyat is talált, melyet ő spiritus-nak nevezett el. Ezen légszesz-nemű anyagot ő egy hólyagban elzárta s azzal mulatta magát s mulattatta barátait, hogy tüvel lyukakat szúrt a hólyagba s a kiömlő spiritust meggyújtotta. Anélkül hogy tudta volna, vagy hogy gyakorlatilag érvényesíthette volna ezen tüneményt, Clayton fölfedezte a légszeszt, másfél századdal előbb, mielőtt London utcáit a mai légszeszszel világitották.

II. Károly, Anglia királyának uralkodása alatt (1660—1685) Worcester marquis egy ily című könyvet adott ki: »Száz találmány.« Ezen művelődéstörténelmileg fölöttébb nevezetes könyvben, melynek kézírata a londoni British muzeumban őriztetik, s nyomtatott példányai még csak néhány nagyobb könyvtárban vannak meg, száz legnagyobbbrészt bámulatra ragadó tervet sorol fel, melyekből sok csak a mi napjainkban lett megvalósítva s a jelenkor legnevezetesebb technikai találmányai és vívmányai között szerepel. Igaz ugyan, hogy egyetlen mechanikus sem lett volna képes a marquis művében foglalt utasítások szerént a tervet megvalósítani; azonban bármily homályosan lebeghettek is a marquis szemei előtt az ő terveinek részletei, annyi mégis tagadhatlan, hogy eszméi az ő századának technikai színvonalát messze tulszárnyalták, s hogy ő sejtelemmel birt korunk némely világmozgató találmányairól s azon óriási haladásokról, melyeket a tudomány e téren tenni hivatva van. Az ő hajói, melyek a robbantó lövegnek ellenállnak, bárkái, melyek szélviharok és hullámok ellenében mozognak, emlékeztetnek a mi mai páncélos és gőzhajóinkra. Az ő pisztolya, mely egyszeri töltésre tizenkétszer lö, nagyon hasonlít a mai revolverhez s a számológép, melyről a marquis beszél, százötven évvel későbbben megvalósult. Uj vegyészeti tinta, titkos közlemények írására; uj jelzőkészülék a hajózás számára; robbanó lövegek a hajók elűlyesztésére; módszer a tengerparti homok megkötésére — csak e néhány eszmét hozzuk még föl Worcester marquis könyvéből, melyek utóbb valamennyien gyakorlati alkalmazást nyertek. A marquis ugyan terveinek csak néhányát dolgozta ki annyira, hogy csak a minta vagy csak a rajz kellett volna hozzá; annyit azonban az egykori följegyzésekből tudunk, hogy az ő utasítása szerént egy munkás mintát készített számára egy szerkezethez, melyet ma gőzgépnek neveznénk.

A fényképészet szép mestersége sem oly uj keletű, mint általánosan hiszszük. Már mintegy száz év előtt tudták, hogy bizonyos vegyészeti anyagok megfeketednek vagy legalább megsötéted-

nek, mihelyt a napfény hatásának ki lesznek téve. Scheele Károly Vilmos híres német vegyész, a légeny és halvag fölfelvezője, rájött, hogy az ezüsthalvag a napfény hatása alatt feketit, s két angol természettudós, Humphry Davy, a róla nevezett biztonsági lámpa föltalálója és William Hyde Wollaston, a palladium és rhodium fémek fölfelvezője, 1802-ben tényleg már készítettek fényképeket. Egy camera obscura segélyével, melynek üveglencsén át hatott be a napvilág, ezt egy befestett üveglemezen összpontosították s onnan egy légsavas ezüsttel telített papírra vezették. Mennél erősebb volt a színezés, melyen át a fény áttört, annál sötétebb lett a papír, mely a képet az üvegen, nem színeken ugyan, de fény- és árnyfokozataival visszaadta. Ily módon nyertek ők kelmemintákról, növénysejtekről, rovarszárnyakról s finom csipkemintákról fényképeket, mert joggal így nevezhetők a kis képek; azonban a dolognak akkor nem volt semmi gyakorlati eredménye s csak hosszú évek mulva nyert új és sikeres életet; mert akkoron még nem volt fölfedezve a nyert fénykép állandósítása. A nyert képek tudnivaló napról napra sötétebbek lettek, míg nem végre teljesen elmosódtak. Az említett angol vegyészek és természettudósok tehát már több mint hetven év előtt létrehozták háromnegyedrészben a fényképek készítésének szabályait, de mivel a negyedik rész nekik nem sikerült, a világ nem őket tekinti a fényképezés fölfelvezőinek.

(Vége következik.)

RÖVID HIREK.

— Legfelsőbb adományok. A király ö Felsége a pestmegyei vízkárosultak javára adott polgári bál alkalmából e czélra 500 frtot, a tolsvai kathol. templom helyreállítási költségeire 100 frtot adományozott.

— A bibornok-herceg-primás ö eminentiája idős Markó Károly örökösétől megszerezte azt a két nagyerdű albumot, melyekbe a hírneves tájképfestő apróbb tanulmányait gyűjtötte. Az egyik albumban a compositiók, vázlatok, tervek vannak, aquarellben vagy tollrajzban, melyek közül a művész többeket nagyban is kidolgozott. A másik, jobbára aquarellben, természet után készült staffage-tanulmányokat tartalmaz. A két gyűjtemény kétszázal több lapból áll.

— Györgyényi Ignác egri kanonok ur ö nga egy nagyobb házat vett Egerben s azt a városnak ajándékozta kisdudovoda és gyermekmenhely céljaira.

— Hulényi István tisz. kanonok s besztercebányai plébános az ottani káptalanhoz kanonokká nevezetett ki.

— Székesfehérvárott a napokban ünnepelte meg a főgymnasiunai ifjuság ft. Gerlach Benjamin igazgató ur tanárkodásának 30-ik évfordulóját. A helybeli közönség is szép számmal volt az ünnepélyen képviselve, melynek legnagyobb része egykor az ünnepelelt tanítványai voltak.

— Az Eötvös-szobor öntésénél a bécsi arzenálban a minta megrepedt s az érc szétfolyt. A kár ugyan a vállalkozó arzenali öntödée, de a szobor felállítását, mely ez évi május végére volt tervezve, legalább is egy évvel el kell halasztani.

— A m. t. Akadémia a 400 aranyos Karácsonyi-díjat dr. Csiky Gergely »Ellenállhatlan« című vigjátékának ítélte oda. Ezen pályadíj eddig még csak egyszer adatott ki, Szigligetinek, s most másodszor dr. Csiky Gergelynek, mert csak absolut becű mü nyerheti el. Az »Ellenállhatlan«-t a bíráló bizottság egyhangulag s a legmagasztalóbb kifejezések között ilyennek nyilvánította. Csiky három év alatt már a har-

madik pályadíjat nyeri az Akadémiától mint drámaíró. E fényes sikernek öszintén örülünk, és pedig annyival inkább, mert dr. Csiky Gergely katholicus pap s tanár a temesvári semminariumban; s mert e siker neki nem csak fényes jövőt ígér, de irányadó befolyást is biztosít számára drámaírodalmunkat regenerálni s visszatérlni a józslés és keresztény morál útjára.

— Halálozások. Darmai Victor (családi néven Viczmány) tehetséges fiatal író, Kozmán. — Parray János Somogy megye főorvosa, szélhűdésben Kaposvárt. — Pongrácz Guido trencsénmegyei szolgabíró, volt 48-ki honvédtiszt. — Clement György temesvári távirtdaigazgató, 45 éves korában. — Volny József, Kassa város nyugalm. főorvosa, 72 éves korában. — Molnár Ferencz Nagyvárad város tiszti főügyésze, élte 67. évében. — Hubenay János a nemzeti színház nyugdíjazott tagja, Leányfalván.

— XIII. Leopápa ö szentsége ö fogadta s helybenhagyta Franchi államtitkár azon tervét, mely Közép-Afrika megterítését czélozza. Tizenkét missionarius már el is indult Zanzibarba s még aprilis közepén Afrika belsejébe hatolnak. Livansac pater a Victoria és Albert tónál vállalta magára a térítést, Parcal paternek Tanganyikában lesz a főhadiszállása s tervben van, hogy a térítést egészen Muata Yanóig terjesztik ki. A térítők tudományos irányban is fognak működni. — Amat Lajos bibornok, ostia-velletrii püspök mult hó 30-án Rómában elhunyt. Amat született 1796. junius 21-én Cagliariában. Ö volt a bibornoki collégium egyik legrégibb s legbuzgóbb tagja. 1837. máj. 10-én nevezetett ki bibornokká. — A Hekla Izland szigetén kitört február 27-én esti 7-órakor s azóta folytonosan működik. A földrengést ötven angol mér földnyire érzik a Vulkán szomszédságában levő helységek. A Heklának ez már huszonnyolczadik ismert kitörése. — Berardi bibornok, mint egy f. hó 7-ikén kelt római távsürgöny jelenti, 6-án meghalt. Berardi 1810. szept. 28-dikán született, s 1868. márczius 18-dikán lett bibornokká.

Ajánlat. Egy jó háztól való, katholicus szellemben nevelt, a falusi iskolát bevezett, s a női kézimunkát is meglehetősen értő 13 éves magyarajku, anyanélküli leányka számára, városban, valamely jó háznál, különösen pedig a lelkész uraknál olyan hely kerestetik, hol tanulását zárdában, avagy más női intézetben tovább folytathatná olyformán: hogy a leányka még 2 évig szeretne tanulni, ezentul meg ismét két évet ugyanazon jötevő jénél szolgálatban töltene el bér nélkül, az előbbi két évben nyert élelmezés-, szállás- és gondviselésért. A leányka mindenemü ruházatát az egész négy év alatt gyámjától t. Liptai Gusztáv urtól nyerné Nagy-Gombán (u. p. Marczali, Somogy m.), kivél ez érdemben levél által bővebben értekezhetni.

A »Katholicus Hetilap«-ra még folyvást előfizethetni a lap élén olvasható előfizetési díjak mellett. Bizalomteljesen kérjük tisztelt ügybarátainkat, hogy a »Katholicus Hetilap«-ot ismerőseik körében ajánlani s a lapnak új előfizetőket szerezni méltóztatnának.

I R O D A L O M.

— Szulik József Irodalomtörténete meglevő példányait jól megválasztott szemelvényekkel toldotta meg; azért árat 40 kr helyett 60 krra emeli. Akik e szemelvények nélkül vették meg a könyvet, egy hónapig a szerzőnél bérmentve megkaphatják e toldalékat, ha 20 krt utalványoznak éte Kalocsára.

— **A szikla és a hullámok.** Ily cím alatt Rónay István kalocsai főegyházmegyei aldozár és orsz. képviselőtől egy igen diszes kiállítású kötet jelent meg, melyben a jeles szónok Zomborban, Kalocsán, Budapesten és Bécsben mondott sz. beszédei foglaltnak. A sajtó pártkülönség nélkül melegen méltányolta Rónay politikai beszédeit is: mi pedig különös örömmel fejezzük ki, hogy az egyházi szónoklat terén maradandó becsü műveket alkot. Erről tesznek bizonyosságot e kötetben adott, összesen hat, szentbeszédei. A kötet kapható Grill Károlynál, ára 1 forint o. é.

— Megjelent a **»Kalocsai Néplap«** vegyes tartalmú közlöny 1. száma. Élénken s tapintatosan van szerkesztve, s általa katolikus szellemű néplapjaink száma egy igen derék közlönyre gyarapodott. A lap felelős szerkesztője, mint már előbb említettük, Mócsy Antal képezdei tanár, főmunkatársa Szulik József tanár. Előfizetési ára negyedévre 50 kr, fél-évre 1 frt, april—decemberre 1 frt 50 kr.

— A **»Magyar Fürdőlapok«** 1. száma megjelent. Szerkeszti dr. Lorinczi Ferencz. Tartalma változatos s érdekes, kiállítása diszes; két illustratio is van benne: a rózsaterem a budai Ráczfürdőben és Tátrafüred. Ha a szerkesztő a többi számokban mellőzni fogja az oly czikkek közlését, melyeknek orvosok és szakférfiak számára szánt közlönyökben helyök van, de a fürdők látogató női közönséget némileg gémírozhatnák, ez élénken szerkesztett lap bizonyára nagyobb elterjedésnek fog örvendeni. A lap előfizetési ára az april—septemberi időnyre 5 frt. Megrendelhető Zilahy Sámuel könyvkereskedésében Budapesten.

— Megjelent s beküldetett: **»Történeti képek és elbeszélések az ifjuság számára«**, írta Szombati Menyhért (Kürz Antal, budapesti kath. kir. főgymnasiun tanár). A diszesen kiállított, 164 lapra terjedő füzet nyolcz csinos beszélyt tartalmaz. Ara egy forint.

— Földvály István fiatal költő, kitől lapunkban is közöltünk régebben egy pár költeményt, egy diszes kis füzetben, mely Pör Antal, esztergami plébánosnak s országgyűlési képviselőnek van ajánlva, költeményeit egybegyűjtve kiadta. Földvályban tehetség van, s a jelen füzet is több sikerült költeményt tartalmaz, de azért költeményeinek kiadásával nem ártott volna várnia, míg jobban kiforrtta magát s izlése megtisztult. A füzet ára 1 frt, de mint maga a könyv végén egy jegyzetben jelenti, az előirányzott 700 példányból csak igen kevés jutott könyvárusi utra, mert a többi előfizetés utján elkelt.

— **Előleges jelentés.** Sok oldalról hozzánk intézett kérdezősködések folytán van szerencsénk az illető tanítóképezdek t. cz. Igazgatóságait, és kántortanító urakat tisztelettel értesíteni, hogy Zsasskovszky testvérek hosszú évek során munkában levő **»Halotti énekkönyv«**-ük (Funerale) már sajtó alatt van, és rövid idő alatt teljesen elkészül. Benne — czélszerű gyakorlati berendezés mellett — a társadalmi állások sokfélesége, az élet-viszonyok, s a halálozás annyiféle nemeire kiváló súly fektetvén, minden alkalomra országszerte divó énekek mellett, számos egyházi költőink legjelesebbjei tolábol eredő új énekek is helyet foglalnak 1, 2, 3 és 4 férfiszólamra kidolgozva. A mindenféle szokásban levő koporsó-tel itt külön rovat alá esik, kellő utasítással és jelentékeny számu énekekkel ellátva; szóval az e téren régóta érezhető hiányt az illető szerzők akképen kívánják pótolni, hogy e mű ugy az egy-

házas éneklés, mint a sz. költészet jelen állásához méltó könyvvé válhasson. A 20—25 ivre terjedő és 275 éneket magában foglaló mű ára — a kiállítási nagy költségek mellett — lehetőleg mérsékelt leend, hogy az minél többek által megszerezhető legyen. Ha még végre felemlítjük azt, hogy alulirt nyomda ezen — a mai kor igényeinek megfelelőleg kidolgozott munkának szép kiállításáról is gondoskodott, akkor ugy hiszszük eléggé jeleztük annak jövőbeni megjelenését. Eger, Gyümölcsoltó B. Asszony napján, 1878. A lyceumi nyomda igazgatósága.

MINDENFELE.

Egy régi frankfurti törvény szerint nem volt szabad senkit ezen hajdan birodalmi város területéről örökre száműzni. Azon egyéneket tehát, kiktől örökre meg akartak szabadulni, 101 évre tiltották ki a városból.

Társulati Értesítő.

Szent-István-Társulat.

K i m u t a t á s

a Szent-István-Társulat igazgatóságához beküldött pénzekről. frt kr.

Dr. Lauranu Ágoston nagyváradai görög kathol. főnöveldei aligazgató	89	70
Verbjár Pál rozsnói hittud. tanár	130	—
Veégh Sándor veszprémi karkáplány	6	25
Petrovics Gyula bessenyei káplány	12	—
Biloveszky Endre kassai papnöveldei tanfelügyelő	25	92
Hegedüs István váci karkáplány	22	5
Munkay János garamujfalusi esper. plébános	44	10

Szent-László-Társulat.

Adakozások a Szent-László-Társulat részére. frt kr.

A váci egyházmegye	210	50
Néhai Daniellovics János volt majláthfalvi lelkész hagyatéka	25	50

Temesváry cipő-

Budapest, Király-utca

Móricz gyára

2. szám. Br. Orczy-féle ház

Hölgyeknek: Regatta féltópán chagr.- vagy eberlansting lakkorral	2.20
Eberlasting vagy bőr czúg cipő magas szárral, dupla talppal és lakkorral	3.—
Fűzőtopánka, eberlasting vagy bőrből, szögezett kettős talppal	2.70
Topánkák salonnalakított Meizener-lak-bőrből, rococo sarkkal legújabb divat	3.50
Uraknak: Bőr vagy szövet komótezipők	1.20
Topánkák fénymázos vagy bagariabőrből, szögezett és srófolt talppal, igen erősek	3.80
Topánok legfinomabb chagrinnből díszített lakkorral és erős talppal	3.80
Vadászcsizmak vízmentes kettős bagariabőr és háromszoros csavarral ellátott kettős talppal	3.50
Chagrin- vagy vikszes bőr csizmak ránczos, finom divatu, magas szárral	3.60

Megrendelések utánvét vagy az összeg beküldése mellett a legjobban teljesítettnek. — Kimerítő árjegyzékek ingyen. (4—1)

Kiadja a **Szent-István-Társulat** (Lövész-utca 11-dik szám.) — Felelős szerkesztő: **Ágoston Antal.**

Budapest. 1878. Nyomatott az **Athenaeum** nyomdájában (Ferenzieki tere Athenaeum-épület.)